

Nekega sončnega četrтка sva s sestrnico zelo hitele v šolo, saj je bil napovedan športni dan. Na avtobusu sem nestrpno pogledovala skozi okno. Končno smo prispeli in moje oči so se ustavile na malem vrtilčku, takoj za tem pa še na šoli.

Ko sem stopala skozi vrata, sem se za trenutek ustrašila, ker nikogar iz čepovanske šole nisem poznala. Vendar trenutek je bil tako kratek, da ga še najpametnejši znanstvenik ne bi mogel izmeriti. Vstopili smo v hodnik in moje oči so pogledovale sem pa tja, potem pa spet sem pa tja.....Končno so se ustavile na ravnateljici, ki nas je lepo sprejela. Ena od učiteljic nam je razložila, kako bo potekal športni dan. Bila sem tako zatopljena v njune besede, da sploh nisem mogla misliti. V čudoviti telovadnici smo se igrali štafetne igre. Bilo je zabavno in najbolj mi je bilo všeč, ker ni bilo zmagovalca. Po malici sem si ogledala učilnico prvega razreda, spominjala me je na igralnico in bila sem malo zmedena. Zunaj sem se igrala ristanc in druge igre. Najboljše pa je bilo na gugalnici. Ko smo se poslavljali, sem bila žalostna in upam, da bom še kdaj obiskala to šolo.

Maša, 4. r.

